

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/166/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7514213220
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičiková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7514213220.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Táni Veščičikovej a členiek senátu JUDr. Dany Popovičovej a JUDr. Gizely Majerčák v spore žalobkyne K. O., nar. XX.X.XXXX, V. O. X, zast. JUDr. Milanom Okajčekom, advokátom, Advokátska kancelária, Košice, Žriedlová 3, proti žalovanému 1/ OMIKRON TRADING LIMITED, Nerine Chambers, P.O. BOX 905, Road Town, Tortola, British Virgin Islands, zapísaná v Registri spoločnosti British Virgin Islands pod č. 1503447, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., Bratislava, Martičenkova 13, IČO: 50 361 368 a 2/ X. O., nar. XX.X.XXXX, O. X. X., H. XXX, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 14C/231/2014-120 zo 17.1.2019 Okresného súdu Košice-okolie

rozhodol:

M e n í rozsudok tak, že zrušuje rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie, Komora pre rozhodovanie sporov z iných obchodnoprávných alebo občianskoprávných vzťahov so sídlom Rajská 15/A, Bratislava sp. zn. II/2014-101 zo dňa 10. júna 2014.

Žalobkyni p r i z n á v a náhradu trov konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom žalobu zamietol a vyslovil, že žalovaný v 1. rade má nárok na náhradu 100% trov konania proti žalobkyni s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením sudcom prvej inštancie a žalovanému v 2. rade náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení, o. i., uviedol, že žalobkyňa žalobou zo 17.7.2014 žiadala, aby súd zrušil rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie sp. zn. II/2014-101 zo dňa 10.6.2014 a uznesením odložil jeho vykonateľnosť, na tom skutkovom a právnom základe, že 2.6.2008 uzavreli ona a žalovaný v 2. rade ako dlžníci so Všeobecnou úverovou bankou, a.s. ako veriteľom Zmluvu o poskytnutí spotrebného úveru reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkom 2.6.2008 spotrebný bezúčelový úver vo výške 250.000 Sk (8.298,48 eur) s tým, že výška úrokovej sadzby predstavovala 13,90 % ročne a lehota splatnosti úveru bola určená na 84 mesiacov. Pohľadávku zo Zmluvy o úvere voči dlžníkom spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s. postúpila na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 25.9.2013 na spoločnosť BENCONT INVESTMENTS, s.r.o. Stálemu rozhodcovskému súdu Slovenskej bankovej asociácie bola 20.12.2013 doručená žaloba spoločnosti BENCONT INVESTMENTS, s.r.o. ako žalobcu proti nej ako žalovanej v 1. rade a žalovanému v 2. rade o zaplatenie 5.729,86 eur s prísl., ktorou žiadala, aby ich Stály rozhodcovský súd zaviazal zaplatiť spoločne a nerozdielne sumu 5.729,86 € spolu s úrokom vo výške 13,90 % ročne zo sumy 5.729,86 eur od 2.8.2013 do zaplatenia, teda úrok vo výške 3.591,55 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.729,86 eur odo dňa 2.8.2013 do zaplatenia, a teda úrok z omeškania vo výške 1.209,81 eur a zaplatiť trovy rozhodcovského konania. Stály rozhodcovský súd, Komora pre rozhodovanie sporov z iných obchodnoprávných alebo občianskoprávných vzťahov, v

zastúpení rozhodcom JUDr. P. O., na podklade vyššie uvedenej žaloby vydal 10.6.2014 rozhodcovský rozsudok sp. zn. II ÚS II/2014-101, ktorým žalobe spoločnosti BENCONT INVESTMENTS, s.r.o. v celom rozsahu vyhovel. V znení uvedeného rozsudku založil rozhodcovský súd svoju právomoc a príslušnosť rozhodovať vo veci samej na základe rozhodcovskej doložky, ktorá bola súčasťou článku II ods. 5 Zmluvy o úvere. Citujúc znenie § 40 ods. 1 písm. j) zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, § 52 ods. 4 Obč. zák. a § 2 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, uviedla, že so žalovaným v 2. rade ako dlžníci uzavreli so Všeobecnou úverovou bankou, a.s. ako veriteľom zmluvu, na základe ktorej dlžníkom ako spotrebiteľom bol poskytnutý spotrebný úver vo výške 8.298,48 €, pričom súčasťou zmluvy bola aj rozhodcovská doložka. Poukázala na to, že k uzatvoreniu zmluvy došlo takým spôsobom, že im banka predložila ponuku, štandardizovanú zmluvu, ktorú predkladá na podpis všetkým žiadateľom o poskytnutie spotrebného úveru. Zdôraznila, že ide o tzv. adhéznú zmluvu, ktorú druhá zmluvná strana, teda v tomto prípade ona a žalovaný v 2. rade, mohli len prijať t.j. podpísať alebo odmietnuť, avšak nemohli zmeniť jej obsah. Zdôraznila, že z dikcie § 53 ods. 4 písm. r) Obč. zák. jej vyplynulo, že ak sa od spotrebiteľa v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky vyžaduje, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Súčasne uviedla, že o neprijateľnú zmluvnú podmienku ide za predpokladu, že rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná, ako tomu bolo v prejednávanom prípade. V súvislosti s uvedeným citovala tiež § 53 ods. 2 Obč. zák. Zdôraznila, že ona a žalovaný v 2. rade nemali možnosť rokováním so Všeobecnou úverovou bankou, a.s. zmeniť podmienky zmluvy a že uzatvorenie zmluvy obsahujúcej rozhodcovskú doložku spôsobilo nerovnovážne postavenie medzi ňou a žalovaným v 2. rade na strane jednej a veriteľom na strane druhej v neprospech spotrebiteľa, že nemali možnosť sa oboznámiť s tým, že Stály rozhodcovský súd, ktorý má riešiť prípadné spory medzi žalobkyňou a žalovaným v 2. rade na jednej strane a veriteľom na strane druhej sídli v Bratislave, teda že je pre ňu ako aj žalovaného v 2. rade absolútne neprístupný na rozdiel od všeobecného súdu, ktorý by v súlade s ust. § 87 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku v tom čase účinnom, mohol byť popri všeobecnom súde odporcu. V súlade s rokovacím poriadkom doručoval Stály rozhodcovský súd jej a žalovanému v 2. rade žalobu prostredníctvom Slovenskej pošty na adresu H. XX. V znení predmetného rozsudku ju na tejto adrese prevzala 27.1.2014 a žalovaný v 2. rade túto zásielku v odbernej lehote neprevzal. V súlade s rokovacím poriadkom Stáleho rozhodcovského súdu žaloba bola doručená žalovanému v 2. rade 22.2.2014. K uvedenému dodala, že ona ani žalovaný v 2. rade nikdy nemali bydlisko ani korešpondenčnú adresu na adrese H. XX, čo vyplýva aj zo zmluvy, teda im nikdy nemohla byť predmetná žaloba doručená a nemali možnosť sa k nej vyjadriť, z čoho vyplýva, že bolo porušené ich právo konať pred súdom. Záverom žalobkyňa uviedla, že nakoľko ona a žalovaný v 2. rade neboli účastníkmi konania, Stály rozhodcovský súd rozhodoval vo veci samej len na základe dôkazov predložených žalovaným v 1. rade. Z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej zmluvy preto žiada, aby súd rozhodcovský rozsudok zrušil a uznesením odložil jeho vykonateľnosť. Súd, vychádzajúc z § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, ods. 4 písm. r) Obč. zák., § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, § 40 ods. 1 písm. c), ods. 2, § 41 ods. 1, § 43 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z.z., § 2 a § 3 ods. 1, 2 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 31.7.2008 (ďalej len zákon č. 258/2001 Z.z.), § 93b ods. 1, 2 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.8.2008 (ďalej len zákon č. 483/2001 Z.z.), § 67 ods. 1, 3, 4 zákona č. 510/2002 Z.z. o platobnom styku a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.7.2008 (ďalej len zákon č. 510/2002 Z.z.), urobil záver, že v konaní nebolo medzi stranami sporné, že 2.6.2008 uzavreli žalobkyňa a žalovaný v 2. rade ako dlžníci so Všeobecnou úverovou bankou, a.s. ako veriteľom Zmluvu o úvere, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkom spotrebný bezúčelový úver vo výške 250.000 Sk (8.298,48 €), pričom dlžníci úver čerpali. Rovnako nebolo sporné, že pohľadávku voči dlžníkom z tohto úverového vzťahu postúpila Všeobecná úverová banka, a.s. na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 25.9.2013 na spoločnosť BENCONT INVESTMENTS, s.r.o., ktorej žaloba proti dlžníkom bola 20.12.2013 doručená Stálemu rozhodcovskému súdu Slovenskej bankovej asociácie. Napokon sporné nebolo, že Stály rozhodcovský súd 10.6.2014 rozsudkom sp. zn. II ÚS II/2014-101 žalobe spoločnosti BENCONT INVESTMENTS, s.r.o. vyhovel a žalobkyňu a žalovaného v 2. rade zaviazal zaplatiť žalobcovi BENCONT INVESTMENTS, s.r.o. spoločne a nerozdielne sumu vo výške 5.729,86 € s príslušenstvom a trovy rozhodcovského konania. Spornou medzi stranami bola otázka právneho posúdenia veci. Žalobkyňa žiadala rozhodcovský rozsudok zrušiť z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej zmluvy (resp. doložky). Žalobu odôvodnila primárne tým, že v postavení spotrebiteľov spolu so žalovaným v 2. rade ako dlžníci uzavreli s bankou ako veriteľom Zmluvu o úvere, preto sa vzťahujú na ich postavenie v tomto zmluvnom vzťahu ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Tvrdila, že rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou

podmienkou, keďže nebola s nimi ako spotrebiteľmi individuálne dojednaná a spôsobila nerovnovážne postavenie medzi ňou a žalovaným v 2. rade na jednej strane a veriteľom na strane druhej v neprospech dlžníkov (spotrebiteľov). Poukázala i na to, že Stály rozhodcovský súd rozhodoval vo veci samej len na základe dôkazov predložených právnym predchodcom žalovaného v 1. rade. Konštatoval, že sporným medzi stranami bolo predovšetkým, akému režimu podlieha Zmluva o úvere a či rozhodcovská doložka v čl. II ods. 5 Zmluvy o úvere je platná. K otázke, akému režimu podlieha Zmluva o úvere uviedol, že nespochybňuje, že úver je tzv. absolútnym obchodom a že sa naň aplikuje tretia časť Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.) bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy. Súčasne ale zdôraznil, že zmluvný vzťah zo Zmluvy o úvere vznikol za účinnosti zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Vychádzajúc z § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom do 31.7.2008 (t.j. ku dňu uzavretia Zmluvy o úvere), sa spotrebiteľom rozumela fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. V prejednávanej spore mal za nepochybné, že Zmluva o úvere bola uzavretá medzi veriteľom - právnickou osobou, ktorá poskytovala spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a na druhej strane spotrebiteľmi ako fyzickými osobami, ktorým bol poskytnutý spotrebiteľský úver, teda dočasne poskytnuté peňažné prostriedky na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru na iný účel, ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Takisto zo zmluvy mu nevyplývalo, že by sa jednalo o prípad upravený v ust. § 1 ods. 2 a 3 zákona č. 258/2001 Z.z., teda o prípad, kedy nejde o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa tohto zákona. Vzhľadom na uvedené Zmluvu o úvere považoval za zmluvu spotrebiteľskú, na ktorú je potrebné aplikovať ust. zák. č. 258/2001 Z.z. ako aj § 52 a nasl. Obč. zák. K otázke (ne)platnosti rozhodcovskej doložky v čl. II ods. 5 Zmluvy o úvere, ktorú považoval v rámci rozhodovania za najzásadnejšiu, uviedol, že žalobkyňa žiadala zrušiť rozhodcovský rozsudok práve z dôvodu, že namietala platnosť rozhodcovskej doložky (§ 40 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z.). V čase uzavretia Zmluvy o úvere Všeobecná úverová banka, a.s. ako subjekt, ktorý zmluvu dlžníkom navrhol, musel rešpektovať jednak úpravu Občianskeho zákonníka ohľadne spotrebiteľských zmlúv, ako aj zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách, ktorý upravuje vzťahy súvisiace s podnikaním bánk (úverových inštitúcií podľa osobitného predpisu) a zákon č. 510/2002 Z.z. o platobnom styku. Súčasne rozhodcovská doložka musela byť v súlade aj ustanoveniami zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Čo sa úpravy v Občianskom zákonníku týka, podľa ust. § 53 ods. 4 písm. r) účinného v čase uzavretia Zmluvy o úvere sa za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve považovali najmä ustanovenia, ktoré vyžadovali v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Z ust. § 53 ods. písm. r) Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia Zmluvy o úvere mal za nepochybné, že zákonodarca apriórne rozhodcovskú doložku v spotrebiteľskej zmluve bez ďalšieho nekvalifikoval ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, že predpokladom na to, aby rozhodcovská doložka mala charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky bolo, aby vyžadovala od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Sumarizujúc uvedené uzavrel, že čl. II ods. 5 Zmluvy o úvere nevyžadoval od dlžníkov (spotrebiteľov), aby spory s dodávateľom riešili výlučne v rozhodcovskom konaní. Zaväzoval strany riešiť spory z úverového prípadu medzi nimi vzniknuté prednostne v rozhodcovskom konaní, no súčasne nevyklučujúci riešenie sporov všeobecným súdom. Rozhodcovskú doložku preto nevyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. r) Obč. zák. Poukázal na to, že ďalšou zákonnou úpravou, ktorá ohraničovala možnosti banky pri koncipovaní návrhu na uzavretie úverovej zmluvy s dlžníkom bolo ust. § 93b ods. 1, 2 zákona o bankách a ust. § 67 ods. 1, 3 a 4 zákona č. 510/2002 Z.z. o platobnom styku. Urobil záver, že, Všeobecná úverová banka, a.s. navrhla v čl. II ods. 5 Zmluvy o úvere žalobkyňu a žalovanému v 2. rade rozhodcovskú doložku v znení: „banka uzavretím tejto zmluvy navrhuje, aby prípadne spory vzniknuté z tohto obchodu boli rozhodnuté prednostne v rozhodcovskom konaní prostredníctvom Stáleho rozhodcovského súdu zriadeným v zmysle zákona č. 510/2002 Z.z. o platobnom styku. Dlžník vyjadruje súhlas s návrhom banky na riešenie sporov Stálym rozhodcovským súdom.“. Poukázal na to, že takto koncipovaná rozhodcovská doložka rešpektuje § 53 ods. 4 písm. r) Obč. zák. účinného v čase uzavretia Zmluvy o úvere, ktoré po hrozbu jej kvalifikácie ako neprijateľnej zmluvnej podmienky ukladalo dodávateľovi (banke), aby nevyžadoval od spotrebiteľa (dlžníkov), aby ich vzájomné spory riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. A súčasne rešpektuje aj úpravu ustanovenia § 93 ods. 1, 2 zákona o bankách, ktoré banke ukladalo povinnosť najneskôr pri uzatváraní obchodu ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona. Nad rámec uvedených skutočností dodal, že v súlade s § 4 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z.z. bola zachovaná aj písomná forma rozhodcovskej doložky a bola obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami, že

nie je pre to žiaden dôvod na to, aby vyhodnotil rozhodcovskú doložku ako neplatnú len z dôvodu, že banka ju s klientmi individuálne nedojednala, že v súlade s § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. rozhodcovská zmluva zaväzuje aj právnych nástupcov pôvodného veriteľa (teda i žalovaného v 1. rade a jeho právneho predchodcu BENCONT INVESTMENTS, s.r.o.). K námietkam žalobkyne, že uzatvorenie zmluvy obsahujúcej rozhodcovskú doložku spôsobilo nerovnovážne postavenie medzi ňou a žalovaným v 2. rade na strane jednej a bankou na strane druhej v neprospech spotrebiteľa, s odkazom na § 53 ods. 1 Obč. zák., uviedol, že žalobkyňa však nijak nešpecifikovala, v čom konkrétne podľa nej nerovnovážne postavenie v danom prípade spočíva. Mal za to, že ide len o všeobecné tvrdenie žalobkyne, s cieľom účelovo poukázať na to, že predmetné zmluvné ustanovenie je podľa § 53 ods. 5 Obč. zák. neplatné, že žiadne adresné okolnosti vzťahujúce sa na prejednávany prípad, z ktorých by bolo možné ustáliť, prečo toto zmluvné dojednanie považuje za nerovnovážne, žalobkyňa neuviedla. K námietke žalobkyne, že pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, uviedol, že neozrejmla ani to, akú inú kvalitu by mali jej procesné práva, ak by vo veci rozhodoval všeobecný súd (s ohľadom na jej úplnú nečinnosť v rozhodcovskom konaní možno podľa súdu ale túto otázku uzavrieť tak, že žiadnu). Rovnako bez právneho významu vyhodnotil aj tvrdenie žalobkyne, že Stály rozhodcovský súd rozhodoval vo veci samej len na základe dôkazov predložených spoločnosťou BENCONT INVESTMENTS, s.r.o. Poukázal na to, že žalobkyňa bola v rámci rozhodcovského konania doručená žaloba 27.1.2014 - čo uviedla aj v žalobe, spolu s výzvou Stáleho rozhodcovského súdu na doručenie žalobnej odpovede. Žalobkyňa ale na výzvu Stáleho rozhodcovského súdu, aby sa vyjadrila ku všetkým skutočnostiam a návrhom uvedeným v žalobe nereagovala, v rozhodcovskom konaní bola nečinná (čo ani sama nepopierala) a platnosť rozhodcovskej doložky začala namietat prvý krát až v žalobe, ktorou žiadala, aby súd rozhodcovský rozsudok zrušil. V kontexte s týmito skutočnosťami uviedol, že je bez logiky aj jej tvrdenie, že Stály rozhodcovský súd sídli v Bratislave a preto bol pre ňu a aj žalovaného v 2. rade absolútne neprístupný na rozdiel od všeobecného súdu, pretože o prístup k súdu (čo i len písomný), sama neprejavila počas rozhodcovského konania záujem. Rovnako bez právneho významu považoval aj tvrdenia, že nikdy nemala bydlisko ani korešpondenčnú adresu na adrese H. XX, na ktorú jej bola v rámci rozhodcovského konania doručená žaloba. Bez ohľadu na to, kde v tom čase žalobkyňa mala trvalé bydlisko, skutočnosť, že žalobu si na tejto adrese prevzala, svedčí o tom, že s týmto miestom bola nejakým spôsobom spätá a rozhodcovský súd jej na toto miesto nedoručoval zásielku omylom a ani náhodne. Zdôraznil, že podstatné je, že i keď zásielku si prevzala, nereagovala na ňu a napriek jej nespornej vedomosti o prebiehajúcom rozhodcovskom konaní sa k veci samej nevyjadrila sa a nepredložila žiadne dôkazy (čo ani sama nerozporovala). Stálemu rozhodcovskému v rámci rozhodovania preto za tohto stavu neostávalo iné, ako rozhodnúť len na základe dôkazov predložených spoločnosťou BENCONT INVESTMENTS, s.r.o. Žalobu proti žalovanému v 2. rade zamietol, nakoľko tento nie je v prejednanom spore o zrušenie rozhodcovského rozsudku pasívne legitimovaný. Keďže žalobu zamietol ako nedôvodnú, rozhodnutie o odklade vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku neprichádzalo do úvahy. Ďalšie argumenty považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa s nimi osobitne zaoberať. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. Keďže žalovaný v 1. rade bol v konaní plne úspešný, rozhodol, že má nárok na náhradu 100 % trov konania proti žalobkyne. V súlade s § 262 ods. 1 C.s.p. rozhodoval len o nároku na náhradu trov konania, o ich výške podľa § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne po právoplatnosti rozsudku vyšší súdny úradník.

3. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa.

4. Vo vzťahu k neprijateľnej podmienke ohľadom rozhodcovskej doložky namietala, že ide o zdanlivú voľbu konania medzi rozhodcovským súdom a všeobecným súdom, že túto skutočnosť vyvodzuje z nasledujúcej vety, kde sa jednoznačne medzi zmluvnými stranami dohodlo, že žalobca súhlasí s riešením sporov v rozhodcovskom konaní, pričom žalobca tak nemá na výber. Konajúci súd sa s takto formulovaným súhlasom nevyporiadal žiadnym spôsobom a na tento dovetok nebral žiaden ohľad, pričom práve z neho je zrejmé, že prípadne spory sa majú riešiť pred rozhodcovským súdom. Poukázala na Uznesenie Krajského súdu v Trnave 10CoE/326/2010-36 z 9. 8. 2011 a uviedla, že z tohto nie je možné vyvodit' iný záver ako ten, že takto formulovaná rozhodcovská doložka predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Poukázala na to, že nemala možnosť reálne ovplyvniť ani obsah zmluvy a ani obsah obchodných podmienok, nakoľko tieto boli vopred pripravené, zmluva vo forme formulára, do ktorého boli následne len spísané údaje o žalobcovi a žalovanom v 2. rade, výške poskytnutej pôžičky a forme jej splácania. Zdôraznila, že takto postavená možnosť dohody medzi účastníkmi zmluvy je len formálna, nezmeniteľná v budúcnosti a nasledujúcou vetou o súhlase dlžníka o

riešení sporov pred stálym rozhodcovským súdom iba fiktívna. Mala za to, že dojednanie rozhodcovskej doložky ako je uvedené vyššie je neprijateľnou podmienkou, ktorá je v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Žalobkyňa ako spotrebiteľ sa v porovnaní so žalovaným v 1. rade nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciú silu, ale aj o úroveň informovanosti a táto situácia vedie spotrebiteľa - žalobkyňu k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené bez toho, aby ju mohla podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah. Zmluva o úvere predstavuje adhéziu zmluvu, to znamená, že spotrebiteľ ju mohol prijať ako celok alebo ju odmietnuť. Obsah rozhodcovskej doložky bol žalovaným v 1. rade vopred pripravený. Rozhodcovská doložka je neplatná, pretože núti spotrebiteľa, aby sa podrobil rozhodcovskému konaniu a znemožňuje tak voľbu spotrebiteľa - žalobkyňu dosiahnuť rozhodovanie sporu všeobecným súdom. Na základe tejto rozhodcovskej doložky spotrebiteľ v skutočnosti ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu stráca právo brániť sa voči takýmto nárokom na riadnom súde v mieste svojho bydliska. K záveru súdu, že nie je žiaden dôvod, aby vyhodnotil rozhodcovskú doložku ako neplatnú len z dôvodu, že banka ju s klientom individuálne nedojednala, že sa s ním nestotožňuje. Poukázala na to, že takto koncipovaná rozhodcovská doložka, ako je uvedená vyššie, sa javí ako absolútne nevyvážená a preto aj neprijateľná, lebo nebola medzi zmluvnými stranami dojednaná individuálne. Žalobkyňa neobdržala od žalovaného v 1. rade osobitný návrh na jej uzatvorenie a k tomu aj príslušné poučenie. Rozhodcovská doložka bola začlenená do vopred pripravenej zmluvy, ktorú mohol spotrebiteľ - žalobkyňa buď prijať alebo odmietnuť, nie však mať voči takejto zmluve nejaké pripomienky a podobne. Rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a vzhľadom na jej splnenie s ostatnými štandardnými podmienkami vo formulárovej zmluve ani nemal na výber. Stanovenie povinnosti banky ponúknuť klientom návrh na uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy neznamena, že veriteľ je oprávnený včleniť do svojich zmlúv také znenie rozhodcovskej doložky, ktoré zakladá značnú nerovnováhu medzi právami povinnosťami zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Ak rozhodcovská zmluva nebola osobitne spotrebiteľom vyjednaná, ale vyplýva, zo štandardného textu tzv. formulárovej zmluvy, teda zo vzťahu fakticky nerovnovážneho, bez vysvetlenia spotrebiteľovi podstatných rozdielov medzi konaním pred štátnym súdom a rozhodcovským súdom je dôvodné predpokladať, že spotrebiteľ ako slabšia strana sporu si svoj osud v tak závažnej veci akou je prípadný neskorší rozhodcovský proces neuvedomuje. Okrem toho táto doložka nebola dojednaná v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa po vzniku sporu, ale na začiatku zmluvného vzťahu. Poukázala na to, že žalovaný v 1. rade nedoložil dôkaz o tom, že rozhodcovská doložka bola individuálne dohodnutá, že v zmysle zákona o bankách (účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere) sa vyžaduje, aby mal klient - žalobkyňa možnosť voľby alebo neprijme predložený návrh na uzavretie takejto zmluvy a taktiež poučovacia povinnosť zo strany banky o dôsledkoch jej uzatvorenia. Vzhľadom na fakt, že nemala možnosť ovplyvniť obsah zmluvy, vrátane rozhodcovskej doložky, nemala právo voľby, táto rozhodcovská doložka sa považuje za neprijateľnú, dôsledkom čoho je jej neplatnosť. Zdôraznila, že z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR bola ako neprijateľná zmluvná podmienka posudzovaná aj taká rozhodcovská zmluva, ktorá bola obsahom samostatnej, individuálnej listiny, avšak bola spotrebiteľovi predložená formou predtlačenej formulára, kedy spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť jej obsah - teda ju mohol iba ako celok prijať alebo odmietnuť (rozhodnutie NS SR 21 XE Cdo/8/2016 z 22. februára 2017). Tvrdila, že rovnako, ak nie prísnejšie je treba posudzovať rozhodcovskú doložku obsiahnutú v texte inej spotrebiteľskej zmluvy, pri ktorej rovnako platí, že jej obsah nemohol spotrebiteľ nijako ovplyvniť, avšak navyše tu dodávateľ nevie preukázať, že by spotrebiteľ o existencii tejto rozhodovacej doložky vôbec vedel. Poukázala na to, že rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Mala za to, že rozhodcovská doložka je neplatná, ak ako súčasť formulárovej nie je individuálne dojednaná a splyva s ostatnými štandardnými ustanoveniami zmluvy. K odôvodneniu rozsudku, že jej tvrdenie o nerovnovážnom postavení v právach a povinnostiach medzi ňou ako spotrebiteľom a žalovaným v 1. rade je všeobecné a účelové, poukázala na názor Súdneho dvora ES, ktorý je prezentovaný v rozsudkoch z 27. júna 2000 Océano Group Editorial a Salvaz Editores C 240/98 až 244/98, keď vyslovil, že systém ochrany spotrebiteľa podľa smernice 93/13 vychádza z toho, že sa spotrebiteľ nachádza v nerovnom postavení voči predávajúcemu alebo poskytovateľovi, čo sa dotýka jeho vyjednávacej sily, úrovne informovanosti, čo ho vedie k tomu, že pristúpi na podmienky vopred vyhotovené predávajúcim alebo poskytovateľom bez toho, že by mohol ovplyvniť ich obsah. K záveru súdu, že jej procesné práva by sa pri rozhodovaní všeobecného súdu nijako nezmenili a nemali by iný rámec, ako keď rozhodoval rozhodcovský súd v zmysle rozhodcovskej doložky, poukázala na viaceré rozsudky Súdneho dvora EÚ, z ktorých vyplýva, že všeobecný súd musí mať možnosť skúmať neprijateľné podmienky ex offa, a tak prihliadať na nekalosť zmluvných podmienok

v spotrebiteľských zmluvách, že tento názor vyplýva tiež z odôvodnenia Rozsudku Krajského súdu v Nitre 8Co/669/20 16 z 13. 7. 2017. Zdôraznila, že v prípade riešenia sporu všeobecným súdom je zaručená ochrana spotrebiteľa, a to z dôvodu, že všeobecný súd skúma nekalú povahu podmienky aj bez návrhu. Účelom je, aby spotrebiteľ nebol viazaný nekalou podmienkou. Zároveň, takéto preskúmanie môže mať odrádzajúci účinok smerujúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi." Táto možnosť priznaná všeobecnému súdu sa považuje za nevyhnutnú na zabezpečenie účinnej ochrany spotrebiteľa, najmä s ohľadom na nezanedbateľné nebezpečenstvo, že tento spotrebiteľ o svojich právach nevie alebo má ťažkosti s ich uplatnením. Ochrana sa tak vzťahuje na prípady, v ktorých sa spotrebiteľ, ktorý s predajcom alebo dodávateľom uzavrel zmluvu obsahujúcu nekalú podmienku, zdrží namietania nekalej povahy tejto podmienky z dôvodu, že buď o svojich právach nevie, alebo preto, že je odrazený od ich uplatňovania z dôvodov nákladov, ktoré by malo za následok súdne konanie. Mala za to, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhla rozsudok zmeniť a zrušiť Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie, sp. z. II //2014-101 zo dňa 10. júna 2014 a priznať jej proti žalovanému v 1. rade náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom v rozsahu 100 % alebo rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že obsahom zmluvy (nie Všeobecných obchodných podmienok), okrem iného, bol aj súhlas žalobkyne s návrhom žalovaného (banky), aby prípadné spory vzniknuté z tejto zmluvy, boli rozhodnuté prednostne v rozhodcovskom konaní. Poukázal na to, že predmetná zmluva o úvere obsahuje rozhodcovskú doložku v bode 5. čl. II Zmluvy o úvere, a to: „Banka uzavretím tejto zmluvy navrhuje, aby prípadné spory vzniknuté z tohto obchodu boli rozhodnuté prednostne v rozhodcovskom konaní prostredníctvom Stáleho rozhodcovského súdu zriadeným v zmysle zákona č. 510/2002 Z.z. o platobnom styku. Dlužník vyjadruje súhlas s návrhom banky na riešení sporov Stálym rozhodcovským súdom.“ Opakoval, že predmetnú rozhodcovskú doložku obsiahnutú v Zmluve nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. r/ Obč. zák., že táto doložka má zákonom ustanovenú písomnú formu, bola obsiahnutá v priamo v Zmluve a dlžník svojim podpisom vyjadril súhlas návrhu banky, aby sa prípadné riešenie sporov viedlo pod Stálym rozhodcovským súdom. Opakoval, že za značnú nerovnováhu treba vždy považovať také právne postavenie spotrebiteľa, ktoré mu nedovoľuje alebo značne obmedzuje uplatňovanie nárokov, ktorými sa domáha riadneho plnenia zo zmluvy, resp. nápravy už prijatého plnenia. Tvrdil, že žalobkyňa v konaní nepreukázala žiadne konkrétne okolnosti, v čom spôsobuje táto doložka značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v zmluvných stranách na strane spotrebiteľa, resp. žalobkyne, že nijak nešpecifikovala, v čom konkrétne podľa nej toto nerovnovážne postavenie v danom prípade spočíva. Považoval napadnutý rozsudok za vecne správny, riadne odôvodnený a zákonný. Žiadal rozsudok potvrdiť a zaviazat žalobkyňu na náhradu jeho trov konania.

6. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 C.s.p. a rozsudok podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že zrušil rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie, komora o rozhodovaní sporov z iných obchodnoprávných vzťahov so sídlom Rajska 15/ A, Bratislava, sp.zn. II/2014-101 zo dňa 10.6.2014, lebo neboli splnené podmienky na potvrdenie ani zrušenie rozsudku z dôvodov, že súd vec nesprávne právne posúdil, t.j. aplikoval správny právny predpis, ale v prejednávanom spore ho na zistený skutkový stav nesprávne vyložil.

7. Žalobkyňa v odvolacom konaní uplatnila odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p., t.j., že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. V prejednáwanej právnej veci je daný odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p., t.j. že súd vec nesprávne právne posúdil.

9. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, to znamená, vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany i podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použije iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne

ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnú normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

10. Súd použil správny právny predpis (právne predpisy vymenované v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie), avšak ich nesprávne vyložil na daný zistený skutkový stav a nesprávne ich aplikoval, keď žalobu zamietol a urobil právny záver, že nie je žiaden dôvod na to, aby vyhodnotil rozhodcovskú doložku ako neplatnú a to z dôvodu, že by ju banka s klientmi individuálne nedojednala, ako aj z dôvodu, že nezistil uzavretie zmluvy obsahujúcu rozhodcovskú doložku, čo by spôsobilo nerovnovážne postavenie medzi žalobkyňou a žalovaným v 2. rade na strane jednej a bankou na druhej strane v neprospech spotrebiteľa, že spotrebiteľská zmluva by obsahovala ustanovenia, ktoré by spôsobili značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa podľa § 53 ods. 4 Obč. zák., pričom značnou nerovnováhou by bolo možné vydedukovať najmä z úpravy neprijateľných podmienok upravených v § 53 ods. 4 Obč. zák. Rovnako je jeho záver, keď rozhodcovskú doložku nevyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. r) OZ nesprávny.

11. Súd v prejednávanej spore nesprávne vyložil predovšetkým § 53 ods. 1, 2 a ods. 4 písm. r) Obč. zák., s odôvodnením, že čl. II. ods. 5 zmluvy o úvere nevyžadoval od dlžníkov (spotrebiteľov), aby spory s dodávateľom riešili výlučne v rozhodcovskom konaní a zaväzoval strany riešiť spory z úverového prípadu medzi nimi vzniknuté prednostne v rozhodcovskom konaní, že súčasne nevyklučuje riešenie sporov všeobecným súdom, a že preto rozhodcovská doložka nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 4 písm. r) Obč. zák.

12. Uvedený právny záver súdu je nesprávny.

13. Je potrebné poukázať na to, že rozhodcovská doložka (v danom prípade zakomponovaná do úverovej zmluvy, zmluvy o poskytovaní spotrebiteľského úveru bod II. bod 5.) nebola individuálne dojednaná, keďže bola vopred žalovaným v 1. rade predformulovaná, vyplnená a predložená žalobkyňou a žalovanému v 2. rade na podpis v tom istom čase, resp. spolu v rámci zmluvy o úvere z 2.6.2008. Uvedená rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná, pretože takéto dojednanie predpokladá uzavretie na osobitnom liste papiera, ale zároveň aj v zmysle ust. Obč. zák., reálnu možnosť spotrebiteľa ovplyvniť obsah a znenie tejto podmienky. Za individuálne dojednanie rozhodcovskej zmluvy treba považovať také dojednanie, ktorému predchádzalo poučenie spotrebiteľa o právnych dôsledkoch uzavretia rozhodcovskej zmluvy so zameraním na zhoršenie procesných práv a povinností v neprospech spotrebiteľa v porovnaní so súdnym konaním. Spotrebiteľovi musí byť pritom daná reálna možnosť voľby, či prijme alebo neprijme rozhodcovskú zmluvu. Voľba spotrebiteľa v prospech všeobecného súdu nesmie byť spojená s možnosťou neuzavretia samotnej spotrebiteľskej zmluvy. Uvedený článok dáva prípadné spory vzniknuté z tohto obchodu, aby boli rozhodnuté prednostne v rozhodcovskom konaní. To znamená, dáva prednosť konaniam pred rozhodcovským súdom pred konaním pred všeobecným súdom, ktorú podmienku si spotrebiteľ nemohol vybrať ani nijako ovplyvniť. Zmluvu spolu s rozhodcovskou doložkou uzavrela žalobkyňa a žalovaný 2. ako celok bez možnosti ovplyvniť obsah a znenie tejto podmienky. Podmienka spočívala v prednostnom konaní a rozhodovaní pred rozhodcovským súdom a nebola daná alternatíva, t.j. na výber, či sa spotrebiteľ rozhodne medzi rozhodcovským súdom alebo súdom všeobecným ako rovnocennými súdmi. Veriteľ (dodávateľ) musí splnenie podmienok individuálneho dojednania rozhodcovskej zmluvy v prípade pochybností preukázať (§ 53 ods. 3 Obč. zák.), inak sa nepovažuje rozhodcovská zmluva za individuálne dojednanú. V prejednávanej veci žalobkyňa ako spotrebiteľka uzatvorila úverovú zmluvu, v ktorej bola obsiahnutá aj rozhodcovská doložka, ktorá nebola osobitne vyjednaná, nemala možnosť výberu a mohla len zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť so všetkými zmluvnými dojednaniami, teda aj rozhodcovskému konaniu, ktoré malo prednosť pred konaním pred súdom všeobecným, ktoré vyvolal dodávateľ a žalovaný v 1. rade. V takomto prípade uplatnenie si práva žalovaného ako dodávateľa na rozhodcovskom súde predstavuje navyše zo strany žalovaného ako dodávateľa výkon práv, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi (§ 39 Obč. zák.).

14. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR IV.ÚS 55/2011-19 z 24.2.2011, že neplatná rozhodcovská zmluva nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu. V preskúmvanej veci si zmluvné strany dohodli alternatívnu právomoc rozhodcovského súdu ako súdu prednostného, ktorý má prednosť pred všeobecným súdom a takéto dojednanie rozhodcovskej doložky spĺňa podmienku neprimeraného (nekalého) zmluvného ustanovenia, ktoré o.i. zakladá právomoc na

rozhodnutie sporu rozhodcovskému súdu so sídlom v Bratislave, ktoré je vzdialené od miesta bydliska žalobkyne a žalovaného v 2. rade temer 400 km a aj tým spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

15. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Súdneho dvora (ES) vo veci C-243/08 zo dňa 4.6.2009, ktorým bolo judikované, že vopred stanovená podmienka v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a dodávateľom v zmysle Smernice (93/13/EHS), ktorá nebola individuálne dohodnutá a ktorá priznáva právomoc pre všetky spory vyplývajúce zo zmluvy súdu, v obvode ktorého sa nachádza sídlo predajcu alebo dodávateľa, splňa všetky podmienky, aby mohla byť z hľadiska Smernice 93/13/EHS kvalifikovaná ako nekalá.

16. Rovnako odvolací súd odkazuje, ako žalobkyňa v odvolaní, napr. na uznesenie Krajského súdu v Trnave 10CoE/326/2010-36 z 9.11.2011, v ktorom bolo uvedené, že značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa spôsobuje už to, ak spotrebiteľovi jeho zmluvný partner prakticky nanúti podrobenie sa právomoci rozhodcu v dôsledku výberu medzi viacerými do úvahy prichádzajúcimi spôsobmi riešenia sporu vykonaného zmluvným partnerom spotrebiteľa a že túto nerovnováhu nie je spôsobilé eliminovať ust., ktoré prakticky rovnocennú možnosť výberu poskytuje spotrebiteľovi, avšak len pre prípad záujmu jeho samotného viesť spor. Aj z uvedeného je možno vyvodiť záver, že v úverovej zmluve formulovaná rozhodcovská doložka predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Možno sa teda stotožniť s odvolacími námietkami žalobkyne, že takto postavená možnosť dohody medzi účastníkmi zmluvy je len formálna, nezmeniteľná v budúcnosti a nasledujúcou vetou o súhlase dlžníka o riešení sporu pred rozhodcovským súdom iba fiktívna. Navyac je potrebné zdôrazniť, že rozhodcovská doložka bola obsiahnutá v spotrebiteľskej zmluve, ktorej obsah nemohla spotrebiteľka-žalobkyňa nijako ovplyvniť, že nebola výsledkom autonómnej vôle, t.j. slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Z uvedených dôvodov bolo potrebné rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť.

17. Podľa § 396 ods. 1 C.s.p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

18. Podľa § 396 ods. 2 C.s.p. ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

19. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

20. Žalobkyňa mala v konaní úspech, preto jej bola priznaná náhrada trov konania v celom rozsahu (t.j. vrátane trov prvoinštančného a odvolacieho konania).

21. Žalovaná v 1. rade nemala v odvolacom konaní úspech a žalovanému v 2. rade trovy odvolacieho konania nevznikli, preto im náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná.

22. Výsledok hlasovania - pomer hlasov : 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).